

opusdei.org

Jumalan lasten kääntymys

Julkaisemme Kristus kulkee
lähelläsi -kirjan 6. saarnan.

17.2.2021

57 Olemme saapuneet paastonaikaan – katumuksen, puhdistautumisen ja kääntymyksen aikaan. Se ei ole helppo tehtävä. Kristinusko ei ole mukava tie: ei riitä olla kirkon jäsen ja antaa vuosien kulua. Meidän elämässämme, kristittyjen elämässä, ensimmäinen kääntymys on tärkeä – tarkoitan tuota jokaisen muistamaa, ainutlaatuista hetkeä, jolloin

huomasimme selvästi, mitä Herra meiltä pyytää. Mutta vielä tärkeämpiä – ja vaikeampia – ovat jatkuvat kääntymykset. Jotta voisimme helpottaa Jumalan armon työtä näissä jatkuvissa kääntymyksissä, meidän täytyy säilyttää sielu nuorena, huutaa avuksi Herraa, osata kuunnella, havaita mikä menee huonosti, ja osata pyytää anteeksi.

Kun hän huutaa minua, minä vastaan, luemme tämän sunnuntain liturgiassa.[1] Tutkiskelkaa tätä Jumalan meitä kohtaan osoittaman huolenpidon ihmettä. Jumala on aina valmiina kuuntelemaan meitä, tarkkaillen joka hetki ihmisen sanoja. Niin on erityisesti nyt, sillä sydämeltämme olemme valmiit puhdistautumaan. Hän kuulee meitä, eikä hän suhtaudu välinpitämättömästi siihen, mitä *katuva ja nöyrä sydän*[2] pyytää.

Herra kuulee meitä. Hän pitää meitä silmällä ja tulee meidän elämäämme, vapauttaakseen meidät pahasta ja täyttääkseen meidät hyvällä.

Pelastan hänet ja nostan taas kunniaan, hän sanoo ihmisestä.[3]

Siispä meidän on toivottava kirkkautta. Siinä on jälleen tuon sisäisen tien alku, jota hengellinen elämä on. Kirkkauden toivo vahvistaa uskoamme ja rohkaisee rakkauttamme. Tällä tavalla on pantu liikkeelle kolme teologista hyvettä, jumalallista hyvettä, jotka tekevät meidät samankaltaisiksi Isän Jumalan kanssa.

Mikä olisi parempi tapa aloittaa paasto? Uudistamme uskon, toivon ja rakkauden. Niistä syntyy katumuksen henki, halu puhdistautua. Paasto ei ole vain tilaisuus lisätä ulkoista itsekieltäymystä. Jos luulemme sen olevan vain sitä, meiltä jää huomaamatta sen syväallinen

merkitys kristillisessä elämässä, sillä nuo ulkonaiset teot ovat – toistan – uskon, toivon ja rakkauden hedelmää.

Kristityn uskalias varmuus

58 Se, joka asuu Korkeimman suojassa ja yöpyy Kaikkivaltiaan varjossa^[4] – asua Jumalan suojeluksessa, asua Jumalan kanssa: tämä on kristityn uskalias varmuus. Meidän on oltava vakuuttuneita siitä, että Jumala kuulee meitä, että hän välittää meistä. Silloin sydämemme täyttyy rauhasta. Mutta Jumalan kanssa asuminen on epäilemättä riskinottoa, sillä Herra ei tyydy jakamaan asioita: hän haluaa kaiken. Ja se, että lähestymme häntä hiukan enemmän, tarkoittaa valmiutta uuteen kääntymykseen, uuteen parannukseen, kuuntelemaan tarkkaavaisemmin hänen innoituksiaan – hänen pyhiä toiveitaan, jotka hän saa

puhkeamaan sieluissamme – ja panemaan ne käytäntöön.

Siitä lähtien, kun ensimmäistä kertaa tietoisesti päätimme elää Kristuksen opetuksen mukaisesti, olemme varmasti edenneet paljon hänen sanansa kuuliaisuuden tiellä. Eikö silti olekin totta, että paljon on vielä tekemättä? Eikö olekin totta, että meissä on ennen kaikkea paljon ylpeyttä? Mitä ilmeisimmin me tarvitsemme uutta muutosta, täydellisempää kuuliaisuutta, syvempää nöyryyttä, jotta meidän itsekkyyttemme heikentyessä Kristus kasvaisi meissä, sillä *hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi*.[5]

Emme voi jäädä paikallemme. Meidän on edettävä kohti pyhän Paavalin osoittamaa päämäärää: *Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa*.[6] Tämä on jalo ja korkea pyrkimys. Se on samaistumista

Kristukseen, se on pyhyyttä. Mutta ei ole toista tietä, jos haluamme olla johdonmukaisia siinä jumalallisessa elämässä, jonka Herra kasteen kautta on kylvänyt sieluihimme.

Edistyminen on kasvamista pyhyydessä; taantuminen olisi kristillisen elämän normaalin kehityksen kieltämistä. Jumalan rakkauden tulta täytyy ruokkia, sen tulee kasvaa joka päivä ja juurtua sieluun; ja tuli pysyy elävänä polttamalla lisää ainetta. Jos sitä ei kasvateta, se alkaa sammua.

Pyhä Augustinus opettaa: Jos sanot ”nyt riittää”, olet epäonnistunut. Pyri aina kohti ”lisää”. Jatka eteenpäin, jatka kulkemista. Älä jää paikallesi, älä kulje taaksepäin, älä poikkeaa tieltä.[7]

Paastonaika asettaa meidät nyt näiden peruskysymysten eteen: Edistynkö uskollisuudessani Kristusta kohtaan? Entä halussani

tulla pyhäksi? Entä jokapäiväisen
elämäni apostolisessa
anteliaisuudessa, tavallisessa
työssäni työtovereitteni
keskuudessa?

Jokaisen meistä on hiljaisuudessa
vastattava näihin kysymyksiin.
Silloin huomaamme, miten suuresti
tarvitsemme uutta kääntymystä,
jotta Kristus eläisi meissä ja jotta
hänen kuvansa heijastuisi
vääristymättömästi meidän
käyttäytymisestämme.

*Jos joku tahtoo kulkea minun
jäljessäni, hän kieltäköön itsensä,
ottakoon joka päivä ristinsä ja
seuratkoon minua.*^[8] Kristus sanoo
sen meille uudelleen, ikään kuin
kahden kesken kuiskaten. Risti on
otettava *joka päivä*. Pyhä
Hieronymus kirjoittaa: *Ei vain vainon
aikana, tai kun meidän on kohdattava
marttyyrius, vaan kaikissa tilanteissa,
kaikissa toimissamme, kaikissa*

ajatuksissamme, kaikissa sanoissamme kieltäkäämme se, mitä ennen olimme, ja tunnustakaamme se, mitä nyt olemme, sillä olemme syntyneet uudesti Kristuksessa.[\[9\]](#)

Nämä pohdiskelut eivät ole itse asiassa mitään muuta kuin kaikua pyhän Paavalin sanoista: *Ennen tekin olitte pimeyttä, mutta nyt te loistatte Herran valoa. Eläkää valon lapsina! Valo kasvattaa hyvyuden, oikeuden ja totuuden hedelmiä. Pyrkikää saamaan selville, mikä on Herran mielen mukaista.*[\[10\]](#)

Kääntymys on hetken asia, pyhittyminen kestää koko elämän. Rakkauden jumalallinen siemen, jonka Jumala on pannut meidän sieluihimme, pyrkii kasvamaan, ilmenemään teoissa, kantamaan hedelmiä, jotka vastaavat joka hetki siihen, mikä on Herralle mieleen. Sen tähden meidän on oltava valmiita aloittamaan uudestaan, löytämään

uudestaan elämämme yhä uusissa tilanteissa tuo valo, ensimmäisen kääntymyksen into. Tämän takia meidän pitää valmistautua syvällisellä omantunnon tutkiskelulla, pyytäen Herralta apua, jotta voisimme tutustua häneen paremmin ja jotta tuntisimme itsemme paremmin. Ei ole muuta tietä, jos haluamme kääntyä uudelleen.

Sopiva hetki

59 Kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi.^[11] Sillä Jumala voi täyttää armollaan meidän sielumme tänä paastonaikana, kunhan emme sulje sydämiämme häneltä. Tarvitsemme oikeaa asennetta, halua muuttua todella, koska emme voi leikkiä Herran armon kanssa.

En mielelläni puhu pelosta, sillä kristittyä liikuttaa Jumalan rakkaus,

joka on ilmestynyt meille
Kristuksessa ja joka opettaa meitä
rakastamaan kaikkia ihmisiä ja koko
luomakuntaa. Mutta meidän tulee
puhua vastuuntunnosta,
vakavuudesta. *Älkää petkuttako
itseänne: Jumala ei salli itseään
pilkattavan*, apostoli Paavali
muistuttaa meitä.[12]

Meidän on tehtävä päätös. Sitä
voitaisiin havainnollistaa niin, että
olisi väärin elää pitäen liekissä kahta
kynttilää, yhtä pyhälle Mikaelille ja
toista paholaiselle. Paholaisen
kynttilä täytyy sammuttaa. Meidän
on elettävä siten, että koko
elämämme palaa Herran
palvelukseksi. Jos vilpittömästi
haluamme pyhyyttä, ja jos olemme
valmiita panemaan itsemme
Jumalan käsiin, niin kaikki menee
hyvin. Sillä hän on aina valmis
antamaan meille armonsa, ja
erityisesti tänä aikana: armoa uuteen

kääntymykseen, kristillisen elämämme kohentamiseen.

Emme voi pitää tätä paastonaikaa vain yhtenä liturgisena, vuosittain toistuvana ajanjaksona. Tämä on ainutlaatuinen hetki. Se on Jumalan tarjoama apu, joka täytyy ottaa vastaan. Jeesus kulkee vierellämme ja odottaa meiltä suurta muutosta – tänään ja nyt.

Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.^[13] Kuulemme jälleen hyvän paimenen äänen, joka kutsuu meitä lempeästi: *Minä olen sinut nimeltä kutsunut.*^[14] Hän kutsuu meitä jokaista lempinimeltä, jolla meitä kutsuvat ne, jotka meitä rakastavat. Jeesuksen hellyyttä meitä kohtaan ei voi sanoin kuvata.

Tutkistelkaa kanssani tätä Jumalan rakkauden ihmettä: Herraa, joka lähtee etsimään meitä, joka odottaa ja asettuu tien varrelle, jottemme voisi välttyä näkemästä häntä. Ja hän

kutsuu meitä henkilökohtaisesti,
puhuen meille meidän asioistamme,
jotka ovat myös hänen asioitaan,
ohjaten omantuntonamme
katumukseen, avaten sen
anteliaisuuteen, painaen meidän
sieluumme pyrkimyksen olla
uskollisia, voidakseen kutsua meitä
opetuslapsikseen. Riittää, että
käsitämme nuo armon läheiset
ilmaukset, jotka ovat niin usein kuin
lempeä nuhde, jotta huomaisimme,
ettei hän ole unohtanut meitä koko
sinä aikana, jolloin omasta
syystämme emme ole nähneet häntä.
Kristus rakastaa meitä sillä
ehtymättömällä hellyydellä, joka
Jumalan sydämeen mahtuu.

Katsokaa, kuinka ponnekkaasti hän
puhuu: *Oikealla hetkellä olen kuullut
sinua, pelastuksen päivänä olen
tuonut sinulle avun.*[15] Jos hän lupaa
sinulle kirkkauden, hänen
rakkautensa, ja antaa sen sinulle
sopivaan aikaan ja kutsuu sinua, niin

sinä, mitä aiot antaa Herralle?
Kuinka vastaat – kuinka myös minä
vastaan – tuohon rakkauteen, jonka
kanssamme kulkeva Jeesus antaa?

*Juuri nyt on pelastuksen päivä. Hyvän
paimenen kutsu saapuu korviimme:
Minä olen sinut nimeltä kutsunut.*
Siihen täytyy vastata, sillä
rakkaudella rakkaus maksetaan:
Kutsuit minua. Tässä olen.^[16] Olen
päättänyt toimia niin, ettei tämä
paastonaika kulu niin kuin vesi
valuu hanhen selästä, jättämättä
jälkeäkään. Annan sen imeytyä
minuun ja muuttaa minut. Käänny
uudelleen Herran puoleen, rakastaen
häntä niin kuin hän haluaa itseään
rakastettavan.

*Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko
sydämestäsi, koko sielustasi ja
mielestäsi.*^[17] Ja pyhä Augustinus
kommentoi: *Mitä jää jäljelle
sydämestäsi voidaksesi rakastaa vielä
itseäsi? Mitä jää sielustasi, mitä*

mielestäsi? ”Koko sydämestäsi”, hän sanoo. Hän, joka teki sinut, vaatii sinua antamaan kaiken.[18]

60. Tämän rakkauden osoituksen jälkeen meidän tulee käyttäytyä kuin Jumalan rakastajat. *Kaikessa me osoitamme olevamme Jumalan palvelijoita.[19]* Jos antaudut niin kuin hän haluaa, armon vaikutus ilmenee ammatillisessa työssäsi ja pyrkimyksessäsi muuttaa inhimilliset asiat jumalallisiksi, olivat ne sitten suuria tai pieniä. Rakkauden vuoksi kaikki saa uuden ulottuvuuden.

Mutta tänä paastonaikana emme voi unohtaa, ettei ole helppoa haluta olla Jumalan palvelija. Seuratkaamme pyhän Paavalin tekstiä, jonka luemme tämän sunnuntain messussa: *Kaikessa me osoitamme olevamme Jumalan palvelijoita. Me kestämmme sitkeästi vaikeudet, vaivat ja ahdingot, ruoskimiset, vankeudet, mellakat, raadannan, valvomisen ja*

paastoamisen. Mieleemme on puhdas, meillä on tietoa, kärsivällisyyttä ja ystävällisyyttä, meillä on Pyhä Henki, vilpitön rakkaus, totuuden sana ja Jumalan voima.[20]

Meidän tulee käyttäytyä kuin Jumalan palvelijat elämän mitä erilaisimmissa hetkissä ja tilanteissa, tietäen, että Herra on meidän kanssamme, että olemme hänen lapsiaan. Meidän on oltava tietoisia tuosta jumalallisesta juuresta, joka on työntynyt meidän elämäämme, ja toimittava sen mukaisesti.

Nämä apostoli Paavalin sanat varmasti täyttävät teidät ilolla. Ne vahvistavat teidän kutsumuksenne tavallisina kristittyinä, jotka elätte keskellä maailmaa, jakaen muiden ihmisten – vertaistenne – kanssa työnne, ilonne ja ponnistuksenne. Kaikki tämä on jumalallista tietä. Herra pyytää meiltä vain, että joka

hetki toimisimme hänen lapsinaan ja palvelijoinaan.

Mutta nuo elämän tavalliset olosuhteet ovat jumalallinen tie vain sillä ehdolla, että me todella käännymme ja lahjoitamme itsemme. Pyhä Paavali käyttää kovia sanoja. Hän lupaa kristitylle vaikeaa elämää, joka on täynnä riskejä ja jännitystä. Kuinka kristinusko vääristyykään, kun siitä halutaan tehdä mukava tie! Mutta yhtä lailla olisi totuuden vastaista ajatella, että tämä syvällinen ja vakava elämä, joka on tietoinen ihmiselon vaikeuksista, olisi kuitenkin tuskallinen, ahdistava tai pelokas.

Kristitty on realisti. Hänellä on sekä yliluonnollista että inhimillistä todellisuudentajua, joka ottaa huomioon elämän kaikki vivahteet. Se ottaa huomioon tuskan ja ilon, oman ja toisten kärsimyksen, varmuuden ja neuvottomuuden,

anteliaisuuden ja taipumuksen itsekkyyteen. Kristitty tuntee kaiken ja on kasvotusten kaiken kanssa, täynnä inhimillistä varmuutta ja voimaa, jota hän saa Jumalalta.

Kristuksen kiusaukset

61 Paastonaikaa vietetään niiden neljäkymmenen päivän muistoksi, jotka Jeesus vietti erämaassa, valmistautuen opetusvuosiinsa, jotka huipentuivat ristillä ja pääsiäisen kirkkaudessa. Ne olivat neljäkymmentä päivää rukousta ja katumusta. Niiden lopussa tapahtui kohtaaminen, jonka tämänpäiväinen evankeliumi asettaa eteemme: Kristuksen kiusaukset.[21]

Se on tapahtuma täynnä mysteeriä, jota ihmisen on turha yrittää ymmärtää. Jumala alistuu kiusaukseen, antaa paholaisen toimia. Mutta voimme mietiskellä sitä, pyytäen Herralta, että hän

antaisi meidän käsittää sen sisältämän opetuksen.

Kiusattu Jeesus Kristus... Traditio näkee tämän tapahtuman siten, että meidän Herramme halusi antaa meille esimerkin kaikessa, joten hän halusi myös kärsiä kiusauksen. Niin se on, sillä Kristus oli täydellinen ihminen, samanlainen kuin me, kuitenkin ilman syntiä.[22]

Paastottuaan neljäkymmentä päivää – kenties ainoana ravintonaan yrttejä ja juuria ja vähän vettä – Jeesuksen tulee nälkä: todellinen nälkä, kuten kenelle tahansa. Ja kun paholainen vihjaa hänelle, että hän muuttaisi kivet leiväksi, Herramme ei ainoastaan kieltäydy ruumiinsa tarvitsemasta ravinnosta, vaan myös torjuu suuremman kiusauksen, nimittäin sen, että hän käyttäisi jumalallista valtaansa ratkaistakseen – jos niin sopii sanoa – henkilökohtaisen ongelman.

Olettehan huomanneet kaikkialla evankeliumissa, että Jeesus ei tee ihmeitä omaksi hyödykseen. Hän muuttaa veden viiniksi avioparin hyväksi Kaanassa;[23] hän moninkertaistaa leivät ja kalat ruokkiakseen suuren joukon nälkäisiä.[24] Mutta hän ansaitsee leipänsä monien vuosien ajan omalla työllään. Ja myöhemmin, kun hän vaeltaa Israelin mailla, hän elää niiden avustuksella, jotka häntä seuraavat.[25]

Pyhä Johannes kertoo, että pitkän taivalluksen jälkeen, Jeesuksen saavuttua Sykarin kaivolle, hän lähettää opetuslapsensa kylään ostamaan syötävää. Ja nähdessään samarialaisen naisen lähestyvän hän pyytää tältä vettä, sillä hänellä ei ollut astiaa sen ottamiseen.[26] Hänen uupunut ruumiinsa kokee väsymystä pitkän kävelyn jälkeen. Toisella kertaa hän vaipuu uneen saadakseen voimansa takaisin.[27]

Herran jalous ilmenee siinä, että hän on nöyrytynyt, hyväksynyt täysin inhimillisen olotilan, eikä hän käytä valtaansa Jumalana paetakseen vaikeuksia tai ponnistuksia. Hän opettaa meitä olemaan lujia, rakastamaan työskentelyä ja arvostamaan sitä inhimillistä ja jumalallista jaloutta, jolla oman antaumuksen seuraukset tulee kantaa.

Toisessa kiusauksessa paholainen kehottaa häntä heittäytymään alas temppelin harjalta. Jeesus kieltäytyy uudelleen houkutuksesta hyödyntää jumalallista valtaansa. Kristus ei tavoittele turhamaista kunniaa, eikä hän tee näyttäviä temppuja, jotka käyttäisivät Jumalaa oman erinomaisuuden pönkittämiseen. Jeesus Kristus haluaa täyttää Isän tahdon kiirehtimättä ja tekemättä ihmeitä ennen aikojaan, kulkien askel askeleelta ihmisten vaivalloista polkua – ristin rakastettavaa polkua.

Kolmannessa kiusauksessa tapahtuu jotain hyvin samanlaista: hänelle tarjotaan valtakuntaa, valtaa ja kunniaa. Paholainen yrittää laajentaa inhimillisiin pyrkimyksiin asenteen, joka pitää varata yksinomaan Jumalalle: hän lupaa helppoa elämää sille, joka kumartuu hänen eteensä, epäjumalien eteen. Herramme ohjaa palvonnan sen ainoaan ja todelliseen kohteeseen, Jumalaan, ja vahvistaa tahtonsa palvella: *Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: ”Herraa, Jumalaasi, sinun tulee palvoa ja ainoastaan häntä palvella.”*[28]

62 Oppikaamme Jeesuksen asenteesta näissä koitoksissa. Elämässään maan päällä hän ei halunnut edes sitä kunniaa, joka hänelle kuului. Vaikka hänellä oli oikeus jumalalliseen kohteluun, hän otti palvelijan, orjan, muodon.[29] Näin ollen kristitty tietää, että kaikki kunnia kuuluu Jumalalle, eikä

evankeliumin ylevyyttä ja suuruutta saa alistaa henkilökohtaisiin pyrkimyksiin tai inhimillisiin intohimoihin.

Oppikaamme Jeesuksesta. Hänen määrätietoinen tapansa kieltäytyä kaikesta inhimillisestä kunniasta on täysin sopusoinnussa hänen ainutlaatuisen tehtävänsä suuruuden kanssa. Hän on Jumalan suuresti rakastettu Poika, joka tulee lihaksi pelastaakseen ihmiset. Se on tehtävä, jonka Isä on rakkaudessaan ympäröinyt lempeällä huolenpidolla: *Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Pyydä minulta, niin saat kansat perinnöksesi.*^[30]

Kristitty, joka Kristusta seuraten elää tässä Isää täydellisesti palvovassa asenteessa, saa myös kokea Herran rakastavan huolenpidon: *Minä pelastan hänet, koska hän turvaa minuun. Hän tunnustaa minun nimeäni, siksi suojelen häntä.*^[31]

63 Jeesus sanoo ”Ei!” paholaiselle, pimeyden ruhtinaalle. Ja heti ilmestyy valo. *Silloin Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan, ja hänen luokseen tuli enkeleitä, jotka palvelivat häntä.* [32] Jeesus on läpäissyt testin. Ja se oli todellinen testi, sillä, kuten pyhä Ambrosius huomauttaa, *hän ei toiminut niin kuin Jumala käyttäen omaa valtaansa. Mistä siinä tapauksessa olisimme ottaneet esimerkkiä? Ei, vaan hän toimi niin kuin ihminen, käyttäen niitä keinoja, jotka ovat myös meidän käytettävissämme.* [33]

Paholainen siteerasi Vanhaa testamenttia petollisella tarkoituksella: *Jumala antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua, missä ikinä kuljet.* [34] Mutta Jeesus kieltäytyy kiusaamasta Isäänsä ja palauttaa tälle raamatunkohdalle sen oikean merkityksen. Ja kuin palkintona hänen uskollisuudestaan, hetken koittaessa ilmestyvät Isän

Jumalan sanansaattajat palvelemaan häntä.

Kannattaa pysähtyä miettimään menetelmää, jota Saatana käyttää Herraamme Jeesusta Kristusta vastaan: hän argumentoi lainaamalla pyhiä kirjoituksia, mutta muuttaen ja vääristäen niiden merkityksen herjaavalla tavalla. Jeesus ei alistu petettäväksi: lihaksi tullut Sana tuntee hyvin jumalallisen sanan, joka on kirjoitettu ihmisten pelastukseksi, ei hämmennykseksi ja tuomioksi. Niinpä voimme sanoa, että kukaan, joka on yhdistynyt Jeesukseen Kristukseen rakkauden kautta, ei anna pyhien kirjoitusten vääristelyn huijata itseään. Hän tietää, että on tyypillistä paholaiselle yrittää hämmentää kristityn omaatuntoa käyttämällä vilpillisesti ikuisen Viisauden omia sanoa, pyrkien muuttamaan valon pimeydeksi.

Mietiskelkäämme vielä enkeleiden ilmestymistä Jeesuksen elämässä. Siten ymmärrämme paremmin heidän osansa – heidän enkelimäisen tehtävänsä – jokaisen ihmisen elämässä. Kristillinen perinne kuvaa suojelusenkeleitä suuriksi ystäviksi, jotka Jumala on asettanut jokaisen ihmisen vierelle seuraamaan häntä hänen teillään. Sen vuoksi hän kehottaa meitä tulemaan heidän ystävikseen ja turvautumaan heidän apuunsa.

Kun kirkko kehottaa meitä mietiskelemään näitä Jeesuksen elämän tapahtumia, se muistuttaa meitä siitä, että vaikka paastonaikaan tunnustamme syntimme, kurjuutemme ja puhdistumisen tarpeemme, niin kuitenkin tähän aikaan mahtuu myös iloa. Paasto on samanaikaisesti lujouden ja riemun aikaa. Meidän on täytettävä itsemme rohkeudella, sillä Jumalan armo ei jätä meitä pulaan.

Jumala on meidän vierellämme ja lähettää enkelinsä matkatovereiksemme, viisaiksi oppaiksemme ja työtovereiksemme kaikissa tehtävissämme. Psalmi laulaa: *enkelit kantavat sinua käsillään, ettet loukkaa jalkaasi kiveen.*[\[35\]](#)

Meidän on opeteltava puhumaan enkeleiden kanssa. Voit juuri nyt kääntyä heidän puoleensa ja sanoa suojelusenkelillesi, että nämä paastonajan yliluonnolliset vedet eivät ole valuneet sielusi yli, vaan ne ovat tunkeutuneet syvyyksiin asti, koska sinulla on katuva sydän. Pyydä häntä osoittamaan Herralle hyvä tahtosi, jonka Jumalan armo on saanut kasvamaan kurjuudestasi, niin kuin lantakasasta nousevan liljan. *Sancti Angeli, Custodes nostri: defendite nos in proelio, ut non pereamus in tremendo iudicio.*[\[36\]](#) Pyhät suojelusenkelit, puolustakaa

meitä taistelussa, jotta emme
tuhoutuisi viimeisessä tuomiossa.

Olemme Jumalan lapsia

64 Kuinka voimme selittää tämän
luottavaisen rukouksen, tämän
tiedon, että emme tuhoudu
taistelussa? Kyse on vakaumuksesta,
jolla on juurensa mitä
ihmeellisimmässä todellisuudessa:
siinä, että olemme Jumalan lapsia.
Herra, joka tänä paastonaikana
kutsuu meitä kääntymykseen, ei ole
tyrannimainen hallitsija eikä ankara
ja leppymätön tuomari: hän on
meidän Isämme. Hän puhuu meille
synneistämme, virheistämme,
anteliaisuuden puutteestamme,
mutta hän tekee niin vapauttaakseen
meidät niistä, luvataakseen meille
ystävyytensä ja rakkautensa.
Tietoisuus siitä, että olemme Jumalan
lapsia, antaa iloa
kääntymykseemme. Se kertoo meille,
että olemme palaamassa Isän kotiin.

Tämä Jumalan lapseus on Opus Dein hengen perusta. Kaikki ihmiset ovat Jumalan lapsia. Mutta lapsi voi suhtautua isäänsä monin tavoin. Meidän on pyrittävä olemaan lapsia, jotka ymmärtävät, että Herra rakastaa meitä kuin omia lapsiaan, ja että hän on ottanut meidät kotiinsa, keskellä tätä maailmaa, olemaan hänen perheenjäseniään. Niinpä kaikki, mikä on hänen, kuuluu myös meille; ja kaikki, mikä on meidän, kuuluu myös hänelle. Ja hän tahtoo meidän katsovan häneen tuttavallisesti ja luottavasti ja pyytävän häneltä pienen lapsen tavoin kuuta taivaalta!

Jumalan lapsi kohtelee Herraa Isänään. Hänen käytöksensä ei ole liehakoivaa nöyristelyä eikä muodollista ja kohteliasta kunnioitusta; se on täynnä vilpittömyyttä ja luottamusta. Jumala ei loukkaannu ihmisten heikkouksista. Hän ei kyllästy

meidän uskottomuuteemme.

Taivaallinen Isämme antaa anteeksi minkä tahansa loukkauksen, kun lapsi palaa hänen luokseen, katu ja pyytää anteeksi. Herramme on niin hyvä Isä, että hän näkee ennalta meidän kaipuumme saada anteeksi ja kiiruhtaa luoksemme levittäen meille käsivartensa, jotka ovat täynnä armoa.

Tämä ei ole minun keksintöäni. Muistattehan vertauksen, jonka Jeesus kertoi auttaakseen meitä käsittämään taivaallisen Isän rakkauden: vertauksen tuhlaajapojusta.[37]

Raamattu kertoo näin:*Kun poika vielä oli kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.*

[38] Nämä ovat pyhän Kirjan sanoja: hän peitti poikansa suudelmilla. Voisiko sitä inhimillisemmin sanoa? Voisiko Jumalan isällistä rakkautta

ihmisiä kohtaan enää
havainnollisemmin kuvata?

Emme voi vaieta sellaisen Jumalan
edessä, joka juoksee meitä vastaan, ja
pyhän Paavalin kanssa huudamme:
Abba, Isä!^[39] Minun Isäni! Vaikka
hän on maailmankaikkeuden Luoja,
ei hän välitä siitä, ettemme puhuttele
häntä hienoilla arvonimillä, eikä hän
kaipaa suuruutensa tunnustusta.
Hän haluaa meidän kutsuvan häntä
Isäksi; hän haluaa meidän kiintyvän
tuohon sanaan, joka täyttää
sielumme riemulla.

Ihmiselämä on jollain tavalla
jatkuvaa paluuta Isämme kotiin.
Paluu tapahtuu katumuksella,
sydämen kääntymyksellä. Se
edellyttää halua muuttua, lujaa
päätoista parantaa elämäämme.
Siispä katumus ilmenee uhrauksen ja
antautumisen tekoina. Me palaamme
Isän kotiin anteeksiannon
sakramentin kautta, jossa,

tunnustamalla syntimme, me
pukeudumme uudelleen Kristukseen
ja meistä tulee hänen veljiään ja
sisariaan, Jumalan perheen jäseniä.

Jumala odottaa meitä, niin kuin
vertauksen isä, ojennetuin
käsivarsin, vaikka emme sitä
ansaitsekaan. Meidän velkamme
suuruudella ei ole väliä.

Tuhlaajapojan tavoin meidän on
vain avattava sydämemme,
kaivattava takaisin Isämme kotiin,
ihmeteltävä ja iloittava siitä lahjasta,
että Jumala saa meidät kutsumaan
itseämme hänen lapsikseen ja hän
todella tekee meistä lapsiaan, vaikka
vastarakkaudemme onkin ollut
kehnoa.

65 Mikä outo taipumus ihmisellä
onkaan unohtaa jopa kaikkein
ihmeellisimmät asiat ja tottua
mysteeriin! Muistakaamme
uudelleen tänä paastonaikana, että
kristitty ei voi olla pinnallinen.

Vaikka kristitty on arkisen työn johdosta kaltaistensa ihmisten parissa – uutterasti, kiireisenä ja paineen alaisena – niin samaan aikaan hänen tulee elää jatkuvasti Jumalaan syventyneenä, koska hän on Jumalan lapsi.

Jumalan lapseus on riemuisa totuus ja lohduttava mysteeri. Se täyttää koko meidän hengellisen elämämme, koska se opettaa meitä kääntymään Jumalan puoleen sekä tuntemaan ja rakastamaan taivaallista Isäämme. Siten se täyttää toivolla sisäisen taistelumme ja antaa meille pienten lasten luottavaisen yksinkertaisuuden. Kaiken lisäksi: juuri siksi, että olemme Jumalan lapsia, voimme mietiskellä rakkaudella ja ihmetellen kaikkia niitä asioita, jotka ovat lähteneet Isän Jumalan, Luojan, käsistä. Ja niin meistä tulee kontemplatiivisia eli rukoilevia ja mietiskeleviä sieluja

keskellä maailmaa, ja opimme rakastamaan tätä maailmaa.

Paaston liturgia muistuttaa meitä Aadamin synnin seurauksista ihmisen elämälle. Adam ei halunnut olla hyvä Jumalan lapsi, ja hän kapinoi. Mutta mekin kuulemme kaiun tuosta onnellisesta syyllisyydestä – *felix culpa* – jota koko kirkko iloiten laulaa pääsiäisvigiliassa.[40]

Kun aika oli täyttynyt, Isä Jumala lähetti maailmaan ainosyntyisen Poikansa palauttamaan rauhan ja lunastamaan ihmisen vapaaksi synnistä, jotta *me pääsisimme lapsen asemaan*[41] ja voisimme synnin ikeestä vapautettuina tulla osallisiksi Pyhän Kolminaisuuden jumalallisesta läheisyydestä. Ja niin tämä uusi ihminen, tämä Kristukseen liitetty Jumalan lasten uusi oksa[42] on tullut kykeneväksi vapauttamaan koko luomakunnan

epäjärjestyksestä, uudistaen kaiken Kristuksessa,[43] joka on sovittanut heidät Jumalan kanssa.[44]

On siis katumuksen aika, mutta kuten olemme nähneet, se ei ole kielteinen asia. Paastonaikaa tulee elää siinä lapseuden hengessä, jonka Kristus on meille välittänyt ja joka sykkii sielussamme.[45] Herra kutsuu meitä lähestymään häntä toivoen, että olisimme hänen kaltaisiaan. *Pitäkää siis Jumalaa esikuvananne, olettehan hänen rakkaita lapsiaan.*[46] Tehkäämme yhteistyötä nöyrästi mutta innokkaasti, jotta Jumalan tarkoituksen mukaisesti kaikki rikkinäinen korjaantuisi, kaikki kadonnut pelastuisi, syntisen ihmisen tuoma epäjärjestys palaisi järjestykseen, tieltään hairahtunut pääsisi perille ja koko luomakunta saavuttaisi alkuperäisen jumalallisen sopusointunsa.

66 Paaston liturgia saa joskus traagisen sävyn, kun siinä mietiskellään sen seurauksia, että ihminen on etääntynyt Jumalasta. Mutta tämä etääntyminen ei ole viimeinen sana. Jumala sanoo viimeisen sanan – ja se on hänen pelastavan ja armollisen rakkautensa sana ja näin ollen meidän jumalallisen lapseutemme sana. Niinpä toistan teille pyhän Johanneksen kanssa: *Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me myös olemme.*^[47] Olemme Jumalan lapsia, lihaksi tulleen Sanan veljiä ja sisaria, hänen, josta on sanottu: *Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.*^[48] Valon lapsia, valon sisaruksia: sitä me olemme. Me olemme sen ainoan liekin kantajia, joka pystyy sytyttämään tuleen lihasta tehdyt sydämet.

Minä vaikenen nyt ja jatkan pyhän messun viettoa. Toivon jokaisen meistä miettivän, mitä Jumala pyytää juuri häneltä ja mitä päätöksiä Jumalan armo tahtoo hänessä innoittaa. Ja kun huomaatte antautumisen ja taistelemisen yliluonnolliset ja inhimilliset vaatimukset, muistakaa, että meidän mallimme on Jeesus Kristus. Ja että Jeesus, vaikka hän on Jumala, salli itseään kiusattavan, jotta me siten täyttyisimme rohkeudella ja olisimme varmoja voitosta. Sillä hän ei häviä taisteluita, ja jos elämme hänen yhteydessään, meitä ei koskaan voiteta, vaan voimme kutsua itseämme voittajiksi ja olla todella voittajia, Jumalan hyviä lapsia.

Eläkäämme tyytyväisinä. Minä olen tyytyväinen. Ei minun pitäisi olla sitä, kun katson elämäni ja tutkin omaatuntoani, niin kuin paaston liturgia kehottaa tekemään. Mutta

olen tyytyväinen, koska näen, että Herra etsii minua jälleen kerran, että Herra on yhä Isäni. Tiedän, että te ja minä näemme selvästi – armon valolla ja avulla – mitkä asiat meidän täytyy polttaa, ja me poltamme ne. Me näemme, mitkä asiat täytyy irrottaa, ja me irrotamme ne. Me näemme, mistä asioista meidän täytyy luopua, ja me luovumme niistä.

Se ei ole helppoa. Mutta meillä on selvä opas, todellisuus, jota emme saa emmekä voi jättää huomiotta: Jumala rakastaa meitä ja me annamme Pyhän Hengen toimia meissä ja puhdistaa meidät, jotta voisimme tarttua Jumalan Poikaan ristillä ja nousta hänen kanssaan, sillä ylösnousemuksen ilon juuret ovat ristissä.

Maria, meidän äitimme, *auxilium christianorum, refugium peccatorum*: rukoile puolestamme Poikasi edessä,

että hän lähettäisi meille Pyhän
Hengen, joka herättää
sydämissämme päätöksen kävellä
lujin ja varmoin askelin ja saada
soimaan sielumme syvyyksissä
kutsun, joka täytti rauhalla erään
varhaisen kristityn
marttyyrikuoleman: *Veni ad Patrem*,
[49] tule, palaa Isäsi luo, joka odottaa
sinua.

.....

* Saarna paastonajan ensimmäisenä
sunnuntaina, 2.3.1952.

[1] Ps. 91:15 (messun alkuvirsi).

[2] Ps. 51:19.

[3] Ps. 91:15.

[4] Ps. 91:1.

[5] Joh. 3:30.

[6] Gal. 2:20.

[7] Pyhä Augustinus, *Sermo* 169, 15
(PL 38, 926).

[8] Luuk. 9:23.

[9] Pyhä Hieronymus, *Epistola* 121, 3
(PL 22, 1013).

[10] Ef. 5:8-10.

[11] 2. Kor. 6:1 (messun
ensimmäinen lukukappale).

[12] Gal. 6:7.

[13] 2. Kor. 6:2.

[14] Jes. 43:1.

[15] 2. Kor. 6:2.

[16] 1. Sam. 3:6.

[17] Matt. 22:37.

[18] Pyhä Augustinus, *Sermo* 34, 4, 7
(PL 38, 212).

[19] 2. Kor. 6:4 (messun toinen lukukappale).

[20] 2. Kor. 6:4-7.

[21] Ks. Matt. 4:1-11.

[22] Ks. Hepr. 4:15.

[23] Ks. Joh. 2:1-11.

[24] Ks. Mark. 6:33-46.

[25] Ks. Matt. 27:55.

[26] Ks. Joh. 4:44-.

[27] Ks. Luuk. 8:23.

[28] Matt. 4:10.

[29] Ks. Fil. 2:6-7.

[30] Ps. 2:7-8.

[31] Ps. 91:14 (messun tractus).

[32] Matt. 4:11.

[33] Pyhä Ambrosius, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 1, 4, 20 (PL 15, 1525).

[34] Ps. 91:11 (messun tractus).

[35] Ps 91:12 (messun tractus).

[36] Roomalainen messukirja, Rukous pyhälle Mikaelille.

[37] Ks. Luuk. 15:11–.

[38] Luuk. 15:20.

[39] Room. 8:15.

[40] Roomalainen messukirja, *Exsultet* (pääsiäisen ylistys).

[41] Gal. 4:5.

[42] Ks. Room. 6:4–5.

[43] Ks. Ef. 1:5–10.

[44] Ks. Kol. 1:20.

[45] Ks. Gal. 4:6.

[46] Ef. 5:1.

[47] 1. Joh. 3:1.

[48] Joh. 1:4.

[49] Pyhä Ignatios Antiokialainen,
Epistola ad Romanos, 7, 2 (PG 5, 694).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/jumalan-lasten-kaantymys/](https://opusdei.org/fi-fi/article/jumalan-lasten-kaantymys/)
(13.3.2026)